

Chương 24

Cải Trang Xảo Kế Nhị Quỷ Bay Hồn

Sau này chàng mới biết những bí mật về Huyền Âm phái. Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy chính là đồng môn đại sư huynh của Lãnh Thanh Thu đang tiếm xưng chức Chưởng môn ở Lạc Hồn Nhai hiệu Huyền Âm Đế Quân, chỉ vì hai sư huynh đệ họ tính tình một thiện một ác, do đó năm xưa khi Hàn Mai Xử Sĩ phát hiện ra di ngôn của Tri Phi Tử cố khuyên bảo sư đệ nhưng y không nghe. Lãnh Như Thủy vì thế cô bèn dẫn cả gia đình ẩn thân vào Hoàng Sơn, đồng thời vì căm giận hành động hiểm ác của bọn Ngũ Quỷ nên ngầm có ý thanh lý môn hộ. Lão ngầm sai con rể là Gia Cát Huyền vào trong Châu Thành lập Bát Quái Giáo để tìm thêm lực lượng và theo dõi người nào đoạt được Thái Âm Thần Kiếm. Nhất là lão lúc nào cũng tin ở di ngôn tổ sư tất phải có linh nghiệm, đến nay đã hơn mười năm ròng rã. Đột nhiên hôm nay lão nhận ra thần kiếm trấn sơn của bản môn xuất thế trong tay một thiếu niên công lực phi phàm như Yến Lăng Vân, lão không vui mừng sao được?

Sau khi làm lễ ra mắt Chưởng môn, cả nhà họ Lãnh đem mọi sự kể lại với Yến Lăng Vân và cho sự tương ngộ hôm nay chính là do thiên ý. Yến Lăng Vân tuy có miễn cưỡng vì lòng thành khẩn của họ nhưng chàng không hề có ý muốn làm Chưởng môn Huyền Âm phái do đó sau khi suy tính lập tức chàng tháo dây đeo Thái Âm Thần Kiếm dâng lên Lãnh Như Thủy:

- Bảo vật này nguyên là thần vật của quý phái, văn bối nào dám tiếm dụng lâu, huống gì lão tiền bối xưa kia là người đứng đầu ở Lạc Hồn Nhai, nắm quyền Chưởng môn là chuyện đương nhiên, hôm nay xin phụng hoàn lại, xin đừng từ chối.

Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy cười ôn hòa:

- Tiểu tướng công nói thế sao phải, di ngôn của tổ sư tệt phái chẳng lẽ họ Lãnh này lại dám sai. Người đoạt được Thái Âm Thần Kiếm là có ý trời ở trong chứ phải đùa sao? Tiểu tướng công nếu không muốn đoái hoài tới kiếp nạn của tệt phái, lão hủ cũng chẳng dám miễn cưỡng nhưng hiện nay xin cứ tạm giữ thần kiếm, đợi khi nào môn hộ được thanh lý rõ ràng lúc ấy chúng ta sẽ quyết định cũng chẳng muộn nào.

Thái độ ngôn ngữ lão hết sức thành khẩn khiến Yến Lăng Vân không biết từ chối ra sao, chàng đành thu hồi kiếm báu:

- Văn bối xin vâng lời tạm giữ, bất cứ lúc nào lão tiền bối cần bảo vật này, xin cứ nói một lời, văn bối xin dâng hai tay.

Thạch động là nơi trú ngụ của gia đình họ Lãnh tuy không nhiều cao lương mỹ vị nhưng cũng khá nhiều sơn quả sơn cầm đủ làm bữa tiệc hôm ấy vui khôn xiết. Đang ăn dở dang bỗng chàng lắng nghe xa xa có tiếng võ khí chạm nhau vọng lại. Thính lực của chàng vượt trội hơn tất cả nên có lẽ chỉ một mình chàng nhận ra tiếng động ấy, không muốn làm phiền tới gia đình Hàn Mai Xử Sĩ, chàng xin tạm thời cáo lui.

Vượt thân ra khỏi thạch động, Yến Lăng Văn bắt gặp một ngọn suối nước chảy xiết, chàng nảy ra ý lạ bèn xuống suối dùng thuật dịch dung thay đổi sắc mặt rồi tiếp tục đi về hướng vọng lại tiếng võ khí chạm nhau.

Lại vượt qua một khu rừng tùng nữa, trước mắt Yến Lăng Văn hiện ra ba bóng người đang hỗn chiến, chàng nhận ra liền Lăng Văn Yến cô nương đang bị hai đại hán cao lớn vây đánh. Thân hình chàng búng lên đảo lộn một vòng rồi rơi xuống trước mặt nàng:

- Lăng cô nương, có tại hạ là Toàn Chân đến trợ giúp cô nương một tay.

Bấy giờ gương mặt hóa trang của chàng vàng bệch nên nhất thời Lăng Văn Yến không thể nhận ra là ai. Lăng Văn Yến vội xuất chiêu chưởng biến thành chiêu Phong Quyển Tàn Tuyết tấn công đối phương chính là tên ma đầu Lạc Hồn Vũ Sĩ, hắn đang phân tâm vì sự xuất hiện đột ngột của chàng bị chiêu ấy của nàng bức phải lùi lại mấy bước. Đồng thời Quỷ Cốc Tử Ma Giang bên cạnh hắn nhìn thấy Yến Lăng Văn (đang tự xưng là Toàn Chân) hắn giật mình ngỡ ngỡ vì quen quen quen, nhất là thân pháp khinh công xuất kỳ của chàng, hắn tràn thân tới quát:

- Đạo hữu là ai? Không biết Quỷ Cốc Tử Ma Giang ta ư?

Xưa nay Quỷ Cốc Tử tung hoành giang hồ bất cứ ai nghe đến tên hắn đều kinh hồn táng đờm, không ngờ trung niên mặt vàng này vẫn thản nhiên hỏi lại:

- Hai tên nghiệp chướng ma đầu, các ngươi nhận ra ta là ai không?

Nhị Quỷ hơi biến sắc kinh ngạc. Lạ thật! Chúng quả có thấy chàng hơi quen nhưng nhất thời chưa nhận ra là ai. Trung niên mặt vàng hoành tay rút thanh trường kiếm đeo trên vai, thuận tay chàng vẽ một vòng tròn, ánh kiếm xẹt ra xanh biếc, chàng quát lớn:

- Còn chưa mau cút về Quát Thương Sơn báo cho lão họ Lãnh kia chuẩn bị chịu gia pháp trừng trị nữa sao?

Thần sắc Nhị Quỷ đột biến, chúng quỳ hấn xuống đất không dám nhìn thẳng, cung kính đáp:

- Kính tuân pháp chỉ của tổ sư!

Thì ra chúng vừa nhìn thấy Thái Âm Thần Kiếm xuất hiện sức nhớ đến di huấn của Tri Phi Tử ở Lạc Hồn Nhai. Từ xưa chúng đã nghe đồn đãi tổ sư Huyền Âm phái tu luyện thuật trường sinh bất tử, đương nhiên là rất tinh luyện về thuật Trú Nhan dù có hơn trăm tuổi vẫn còn trẻ là điều có thể xảy ra, huống gì lâu nay Ngũ Quỷ chống lại lệnh dụ của tổ sư nên nhất thời chúng mất hết tự chủ tin chắc đây là Tri Phi Tử trở lại phàm trần tội chúng. Nhị Quỷ khấp nép đứng dậy mặt vẫn cúi gằm khấp nép xoay thân đi thẳng không dám quay đầu lại.

Nãy giờ nữ hiệp Lăng Vân Yến yên lặng theo dõi Nhị Quỷ, đợi chúng đi hẳn nàng mới bật cười:

- Thật là một màn hài kịch vui đấy!

Không ngờ nàng đã nhìn ra chỗ sơ hở của trung niên mặt vàng ấy, âm thanh nàng rất u oán:

- Yến đại ca, đại ca nữ không nhìn tiểu muội ư? Tiểu muội bôn ba ngàn dặm trước đây dù có hiểu lầm đại ca nhưng dù sao cũng chỉ là ngộ nhận chứ thực tâm tiểu muội nào dám trách oán đại ca?

Câu nói tha thiết ấy của nàng có lẽ là lần đầu trong đời nàng phải khuất lời van xin vì xưa nay nàng vốn nổi tiếng tài mạo song toàn, xuất thân trong một gia thế vọng tộc được mọi người kính ngưỡng, thường nhân không ai dám nhìn thẳng nàng, có bao giờ nàng đi van xin ai khác?

Lạ lòng thay vị trung niên Toàn Chân kia chỉ ngửa mặt nhìn trời, chẳng những không đáp mà cũng chẳng nhìn nàng nửa mắt. Thái độ lạnh lùng của chàng khiến Lăng Vân Yến tự nghi ngờ:

"Trước đây Yến đại ca là người rất khiêm hòa chứ đâu có lạnh lẽo băng giá như thế này?"

Đột nhiên trung niên Toàn Chân ấy cất tiếng:

- Cô nương là hiệp nữ danh môn, Yến mỗ đâu dám ước vọng, ngày trước cô nương đã hạ nhục Yến mỗ là kẻ bạc hạnh hạ lưu. Đa tạ cô nương đã ngàn dặm bôn ba, tiểu sinh còn việc cần đi gấp, thứ tội không thể ở đây thêm!

Thì ra chính là chàng, thế sao thái độ với Lăng Vân Yến lại thay đổi hoàn toàn khác trước? Lăng Vân Yến đau khổ nhìn chàng rồi bật khóc, giọng nàng run rẩy:

- Yến... đại... ca... đại... ca...nữ đoạn tuyệt với... tiểu muội thế sao?

Nhưng rồi nàng lại đưa tay gạt nước mắt, giọng thê thiết:

- Yến đại ca không phải là kẻ hèn, Lăng Vân Yến tiểu muội cũng chẳng phải nữ nhân thấp kém, lần này tiểu muội đến đây là để xin lỗi đại ca về sự lầm lẫn ngày trước và để báo cho đại ca biết toàn bộ nhà họ Chung ở Thiên Thai đã bị thảm tử không còn ai sống sót nữa cả.

Tin báo của nàng khiến chàng giật mình nửa tin nửa ngờ:

- Cô nương do đâu biết tin ở Thiên Thai Sơn?

Lăng Vân Yến đáp:

- Hừ, đại ca tin hay không tùy, vả lại Tiểu Phương Sóc Hàn Đường cũng đã đến Hoàng Sơn, đại ca cứ tìm mà hỏi.

Yến Lăng Vân lạnh toát người vì tin dữ ấy, chàng nghiêng rằng:

- Có lẽ là do tiểu tặc ma nữ họ Khuyết kia hạ độc thủ?

- Đại ca đừng ngờ oan cho Khuyết cô nương, nàng ấy si mê đại ca thật sự, mấy tháng qua vào sinh ra tử biết bao khổ nhục mà không hề một lời oán trách đại ca. Hiện giờ Khuyết muội tử đã trở về núi Miêu Lãnh mong giải cứu Cát tỷ tỷ và Bạch muội muội, đại ca không nên trách oan cho người!

Bấy giờ chàng nghe tin ái thê bị thảm tử trong lòng hết sức rối loạn, chàng cung tay hỏi tiếp:

- Nói như hiền muội không phải Miêu Lãnh nữ ma đầu thì hung thủ là ai? Mong được nghe hiền muội báo rõ?

Hai tiếng "hiền muội" khiến Lăng Vân Yến tươi ngay nét mặt, nàng nhí nhảnh:

- Bây giờ đại ca không còn giận tiểu muội nữa chứ?

Tiếp đó nàng ảm đạm:

- Kể ra chuyện hơi dài nhưng chuyện đã xảy ra rồi, đại ca cũng chẳng nên quá đau khổ thương tâm, chúng ta hãy ngồi xuống đây nghe tiểu muội kể từ đầu câu chuyện...

Lăng Vân Yến kể lại vì sao nàng gặp Khuyết Hàn Hương, vì sao nàng nhìn lầm chàng ở Hòa Hợp am, vì sao nàng nghe tin ngoài đảo Tiêu Diêu có bọn ma đầu, nhất nhất kể lại cho chàng nghe. Kể xong, nàng cúi đầu hỏi nhỏ:

- Yến đại ca có tha thứ cho tiểu muội được không?

Câu ấy chẳng khác gì hỏi "đại ca bây giờ đã hiểu lòng tiểu muội rồi chứ?"

Tình hình ra ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân vì cứ theo lời kể của nàng thì ma nữ Khuyết Hàn Hương lại là một thiếu nữ cực tốt với chàng và tha thiết yêu chàng không hề có hành vi gì đáng chê trách, chàng phân vân trầm nghĩ:

"Xem ra câu chuyện cô nương kể không phải là giả, nhưng chẳng lẽ lại là sự thật? Ma nữ Khuyết Hàn Hương nổi danh ác độc sao lại được nàng khen là thiện lương? Thực là điều ta không nghĩ tới, ta phải tự tìm thực chứng mới được."

Rồi đó chàng gật đầu đáp:

- Đa tạ hiền muội, tất cả đều là do lầm lỡ của ngu huynh. Nơi đây không cách xa Vân Vụ Sơn ở Miêu Lãnh lắm, ta sẽ chuẩn bị đến đó một phen, trước là để cứu thoát Cát tỷ tỷ, Bạch cô nương, rồi sau đó ta sẽ đến Tiêu Diêu Đảo tìm kẻ thù xem sao.

Ngay lúc ấy sau lưng chàng bật ra tiếng cười ha hả:

- Yến hiền muội quả là có tầm mắt nhìn xa đó, xứng đáng anh hào đệ nhất võ lâm.

Một lão nhân mặc áo đạo sĩ thung dung bước tới, đồng thời Lăng Vân Yến vội vàng đứng dậy thi lễ:

- Gia Cát thế bá quả là không then với tên hiệu Thần Cơ Diệu Toán, hai tên tiểu quỷ kia chắc là kinh hồn lạc phách chạy mất rồi chứ?

Vị đạo nhân mới đến chính là Gia Cát Huyền, con rể của Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh Như Thủy, Giáo chủ Bát Quái Giáo. Vì sao lão tới đây quá sớm? Ấy là vì giáo chúng Bát Quái Giáo đầy rẫy khắp nơi. Từ lâu lão đã để ý tới Thái Âm Thần Kiếm vì đó là vật trấn sơn của Huyền Âm phái, chính vì vậy lão sai môn đồ bí mật theo dõi Yến Lăng Vân từ khi chàng còn ở núi Thiên Thai. Khi chàng lên đường đến Hoàng Sơn, lão âm thầm cải trang theo chân chàng không ngờ duyên trời xô đẩy chàng lại gặp cha vợ lão là Lãnh Như Thủy. Lão họ Lãnh này rắp tâm tìm cách đưa Yến Lăng Vân lên làm Giáo chủ Huyền Âm phái nên sai Gia Cát Huyền lấy địa vị là Bát Quái Giáo chủ tiếp tay cùng chàng đối phó với các thế lực chống đối, vì vậy bất cứ hành vi động tĩnh nào của chàng cũng được Bát Quái Giáo theo dõi rất kỹ. Lão đạo nhân Gia Cát Huyền cười ha hả vỗ vai Yến Lăng Vân:

- Yến hiền muội, lần đến Vân Vụ Sơn này ta xin đi theo hiền muội thử xem bản lãnh lão ma đầu Miêu Lãnh Khuyết cao tới đâu?

Lăng Vân Yến vốn có ý đi cùng với Yến Lăng Vân lên Vân Vụ Sơn nhưng rồi lại không tiện mở lời, nay nghe Gia Cát Huyền đòi đi theo đỡ cho nàng khỏi mang tiếng chỉ có một nam một nữ, nàng liền mạnh dạn nói:

- Văn bối đã kể mọi chuyện với Yến đại ca, có lão bá đồng hành thực là tốt đẹp.

Ý của nàng chẳng khác gì nói chúng tôi một trai một gái đồng hành rất bất tiện, có lão cùng đi thực là tuyệt diệu. Đồng thời Yến Lăng Vân cũng tiếp lời:

- Nếu muốn lên đường chúng ta hãy lên đường ngay, chần chờ mãi chẳng ích gì.

Chàng đã xóa dịch dung trở về gương mặt cũ, ba người tung thân xuống sơn nhai tìm đến đường quan đạo đồng hành. Trong lòng vẫn còn áy náy vì chưa kịp từ già họ Lãnh nhưng Gia Cát Huyền trấn an:

- Nhạc gia lão phu có bàn với lão phu việc này rồi, Yến thiếu hiệp cứ an tâm. Tuy Yến thiếu hiệp chưa từ già nhưng lão phu đã có lời nói trước, có khác nào đã từ già? Và chẳng, chúng ta là người võ lâm nên chẳng bớt câu nệ lễ nghĩa không cần thiết?

Được lời chàng cũng có phần nào yên dạ vì Gia Cát Huyền tuy là con rể nhà họ Lãnh nhưng thân làm tới Giáo chủ Bát Quái Giáo, khác nào nắm quyền chủ động trong nhà?

Ba hôm sau họ đến tiểu huyện Ngọc Bình, phân đà Bát Quái Giáo ở đây đã báo tin vừa nhận được từ Thất Sát Bang, Công Tôn Minh và Bạch Phụng Tiên đã bị Thất Sát Bang bắt giải về Phạn Tĩnh Sơn ở Đồng Nhân huyện nằm về phía bắc Ngọc Bình.

Gia Cát Huyền vì bận việc ở phân đà Ngọc Bình nên chia tay Yến Lăng Vân. Chàng dẫn một mình Lăng Vân Yến lên đường nhắm hướng bắc. Hai người thi triển khinh công tuyệt đỉnh gặp núi vượt núi, gặp sông qua sông không nói với nhau một lời nào, chăm chú vào hành trình.

Càng tiến lên phương bắc địa thế càng cao và khắp vùng bao la hoang vắng chỉ toàn là đá núi hình thù quái dị. Có lẽ họ đã phi hành gần đến một buổi, sắp đến một sườn núi, dưới ánh nắng cuối cùng còn sót lại, xa nhìn thấy một tòa núi cao vượt hẳn lên, có lẽ đó chính là Phạn Tĩnh Sơn. Yến Lăng Vân phấn chấn tinh thần gia tăng cước bộ mong đến mục đích trước khi trời sụp tối hẳn. Ngờ đâu chính lúc ấy hốt nhiên nữ hiệp Lăng Vân Yến phi hành sau chàng bỗng kêu lên một tiếng thảng thốt:

- Yến đại ca chậm lại đã.

Chàng ngạc nhiên quay đầu lại nhìn nàng chỉ tay vào một tảng đá lớn:

- Ai viết mấy chữ ở đây kìa đại ca?

Thì ra Yến Lăng Vân chỉ tập trung hết tinh thần vào sự phi hành không để ý gì đến chung quanh nên không nhìn thấy gì cả. Theo lời Lăng Vân Yến, chàng nhìn về hướng tảng đá, đó là ba chữ Tiêu Diêu Du đỏ như viết bằng máu khiến chàng chấn

động. Vì chính ba chữ tâm thường ấy trong năm vừa rồi đã làm chết mấy lão nhân và đồn đãi khắp giang hồ ai nấy đều hoảng sợ khi nghe ba tiếng ấy.

Nhất là Yến Lăng Vân, chính mắt chàng trông thấy hai cái chết của Độc Hành Tẩu và Nam Cung Liễu đúng là có liên quan tới ba chữ thần bí ấy, chàng thần thờ nhìn ba chữ Tiêu Diêu Du nét chữ mực đỏ bầm kinh dị, lập tức nhận ra nơi này chắc phải có điều lạ lùng gì đó? Sau một lúc kinh ngạc chàng tung thân lên đầu tảng đá quan sát thử xem có dấu hiệu gì không? Ngờ đâu ở trên tảng đá nhìn xuống, ba xác chết đập ngay vào mắt chàng sau lưng tảng đá. Ba xác ấy trừ hai là trung niên đạo sĩ còn một là lão nhân gầy ốm, chàng nhận ra liền đó là nghĩa huynh Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn lão nhân! Tình hình này có lẽ hai trung niên đạo sĩ cùng chết kia là người áp giải Công Tôn Minh. Thế còn Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên đâu?

Bấy giờ Lăng Vân Yến cũng đã phi thân đến bên chàng, tuy nàng không biết người chết kia là ai nhưng nhìn thần sắc chàng trắng bạch, nàng vội hỏi:

- Yến đại ca phải chẳng quen biết với xác chết ấy?

Yến Lăng Vân xoay người lại mắt trừng trừng nhìn đỉnh núi cười bật một tiếng ghê rợn:

- Nếu muốn người không biết trừ phi đừng làm điều ám muội. Các người dám làm tưởng lừa dối được họ Yến ta ư?

Nghe câu quát của chàng, nữ hiệp Lăng Vân Yến giật mình kinh ngạc vội vàng hỏi:

- Yến đại ca có nghi ngờ việc gì xin nói rõ cho tiểu muội nghe.

Nàng đưa mắt khẩn thiết nhìn chàng chờ chàng trả lời. Hơn một ngày nay Yến Lăng Vân đối với nàng rất lạnh nhạt, nay đột nhiên lại biến đổi thái độ nói ra một câu không đầu không đuôi như có ám chỉ nàng gì đó, bảo sao nàng không lấy làm khó hiểu? Yến Lăng Vân vẫn lạnh lẽo trừng mắt phản nộ:

- Hừ! Công Tôn đại ca ta rõ ràng đã trúng độc thủ của con ma nữ nha đầu kia, các người quán thông với nhau lừa dối ta giả mượn ba chữ Tiêu Diêu Du tạo thành phong ba vô lâm, chẳng lẽ mình làm mà mình không biết?

Không hiểu chàng căn cứ vào chỗ nào mà nói câu ấy, hoặc là vì giao tình giữa nàng và Nguyệt Hàn Hương vẫn làm cho chàng nghi ngờ chăng? Hoặc là nơi đây vẫn trong phạm vi thế lực của Miêu Lãnh nên chàng nghi ngờ ma nữ vẫn ngấm theo dõi chàng? Lăng Vân Yến xưa nay là một nữ tử chưa biết chiều chuộng ai bao giờ, nay bị Yến Lăng Vân quát mắng, nàng không thể nhịn, nàng quát mắt nhìn chàng:

- Thức lâu mới biết đêm dài, ai đúng ai sai sau này sẽ minh bạch, nếu đại ca có ý nghi ngờ, tiểu muội còn mặt mũi đâu theo đại ca nữa? Xin tạm biệt.

Vừa dứt câu, không đợi phản ứng của chàng, nàng xoay thân quay về đường cũ liền. Chỉ thấy nhấp nhô vài cái, thân ảnh nàng đã biến mất. Rõ ràng nàng rất giận chàng nên mới dứt khoát đến thế. Bấy giờ trong lòng Yến Lăng Vân cũng vô cùng bồn chồn loạn nhưng không kịp ngăn cản nàng, đến lúc nàng khuất bóng chàng đành tự an ủi:

"Cứ tạm để nàng đi, có chuyện gì sau này sẽ chứng thực."

Chàng sức nhớ đến Ngọc Quan Âm Bạch Phụng Tiên nếu có thoát thân khỏi đây vẫn chưa phải hết lo, tất cần phải tìm nàng ngay. Chàng lập tức tung thân xuống tảng đá, ôm xác nghĩa huynh Quỷ Ảnh Lang Quân ý tìm một nơi động huyết nào sạch sẽ tạm thời chôn cất. Nào ngờ chính lúc ấy chợt nghe một tiếng hét như sấm:

- Hảo tiểu tử! Dám to gan hoành hành ở Phạn Tĩnh Sơn chúng ta, không muốn sống nữa ư?

Tiếng dứt người xuất hiện liền mau như trận cuồng phong phi thân tới ba lão đạo sĩ lưng đeo trường kiếm. Nhất là cùng lúc ngoài hơn trượng có một lão đạo sĩ khác mắt xanh như mắt mèo râu dài tới ngực mặc một đạo bào màu đồng, chưa kịp nhìn lão có động tác gì đã thấy vọt thân đến trước mặt chàng, vọt thân lên tảng đá. Lão hình như có vẻ là cầm đầu ba đạo sĩ trước. Lão nhìn thấy ba chữ Tiêu Diêu Du liền gật đầu mấy cái lạnh lùng hạch hỏi Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử ngươi có lẽ là người võ lâm đồn đại là cái gì quái thư sinh Yến Lăng Vân phải không? Kể ra nghe nói tiểu tử cũng có chút bản lĩnh đấy, hôm nay gặp tay Tuyệt Thánh Tổ Sư ta đây e rằng không còn đất sống nữa!

Thì ra lão này gần đây khá nổi tiếng giang hồ và là Môn chủ một môn phái ở Phạn Tĩnh Sơn này. Đồng thời có vẻ lão cũng biết khá rõ chuyện xảy ra trên giang hồ cho nên mới nhận ra Yến Lăng Vân và nhận định mọi cái chết hôm nay là do chàng gây ra. Yến Lăng Vân vội đặt xác Công Tôn lão nhân xuống, ngang nhiên đáp:

- Hừ! Tại hạ chính đang muốn đến Phạn Tĩnh Sơn hỏi thăm các hạ tại sao nghĩa huynh Công Tôn đại hiệp của tại hạ bị hại, các người đừng hòng thoát khỏi công đạo đâu đấy!

Nhờ lời chàng đối phương mới biết hung thủ lại là một người khác chẳng có liên quan gì đến chàng, nhưng lạ lùng thay lão Tuyệt Thánh Tổ Sư mặt chẳng biểu lộ điều gì từ từ đáp:

- Hừ! Người chối tội cũng chẳng hay ho gì, nghe nói năm trước Độc Hành Tẩu chết rồi cũng thành nghĩa huynh người phải không?

Lão cười nhạt tiếp:

- Chỉ tiếc người muốn đối lừa thiên hạ cũng là việc khó đấy, vì mưu mô tuy khôn khéo nhưng kinh nghiệm người đâu có đủ?

Lão lại gật đầu:

- Hôm nay bản nhân hãy khảo xét xem người có bao nhiêu thực học cái đã!

Không đợi cho chàng nói một câu nào, lão quát to:

- Tiểu tử, người mau hành công chuẩn bị đi, chiêu đầu tiên lão phu sẽ là Tụ Thủ Càn Khôn, người tiếp thử xem!

Tay phải lão phát mạnh đánh tới chàng. Chỗ đứng hai bên một cao một thấp cách nhau hơn một trượng, lập tức Yển Lăng Vân cảm thấy có một kinh lực nhu nhuyễn ập tới như những lớp sóng vô hình, thế nặng như núi đổ ập xuống.

Vì đó chàng không khỏi kinh ngạc thềm vội đạp chân vào thế Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, song chưởng múa lên thành chiêu Bát Vân Kiếm Nhật, tay tả vận Tam Âm Chân Khí, tay hữu vận Lục Dương Chân Khí đẩy hai luồng chân khí ra cuốn tới chặn ngang kinh lực của đối phương, hai kinh lực chạm nhau nổ một tiếng dữ dội cát bay đá chạy, chàng lớn tiếng quát:

- Bây giờ tiểu sinh cần tra xét tung tích Bạch cô nương, không có rảnh gây rối ở đây, món nợ này xin tạm thời đợi ngày khác sẽ thanh toán.

Thừa thế chàng cất cao người lên như một con chim nhận phi thân lên sườn núi muốn đi luôn. Nào ngờ chàng không có ý giao chiến nhưng đối phương không chịu buông tha, lão Tuyệt Thánh Tổ Sư quả không tầm thường, thân hình khẽ động chớp nhoáng đã chặn đường đi của chàng, lão cười lạnh gật đầu:

- Tiểu tử quả là khá lắm, thảo nào các phái đồn rằng muốn thu nhận người làm môn nhân! Đừng vội đi, chỉ cần người thắng được ta, bất cứ cô nương nào ta cũng lo liệu được hết.

Chàng đang định trả lời lại nghe một âm thanh vang như chuông:

- Tiểu tử dâm đồ kia dám vẫn ở đây, người chạy không thoát khỏi tay lão phu rồi!

Sau tảng đá bên phía tây một lão nhân râu bạc áo bào xanh đi ra, nhìn thấy Tuyệt Thánh Tổ Sư, lão nhân lạnh mặt cười gằn:

- Thì ra có cả sư phụ người ở đây nữa, thảo nào, thảo nào.

Hiển nhiên lão gán luôn cho chàng là một bọn với bọn Phạm Tĩnh Sơn này. Tuyệt Thánh Tổ Sư liếc nhìn lão nhân trả đũa:

- Hay lắm, hay lắm, đây là đất của bản sơn chẳng cần lão Thiên Cang người phải lo đến. Tốt nhất là hãy rút đi, chỗ này ta không cần tiếp người đâu!

Nghe hai lão già cãi nhau, chàng lấy làm chán ngán vội cao giọng xen vào:

- Tại hạ lần đầu mới đến đây, chưa hề gặp tôn giá lần nào, tôn giá tặng cho tại hạ hai tiếng "dâm đồ" là lý lẽ gì?

Lão nhân kia cười hăng hắc:

- Người là đồ tiểu bối ám toán hành nhân cường bức bắt đi người thiếu nữ nọ, chẳng lẽ thế mà không đáng gọi là dâm đồ? Lão phu ta vì sợ hốt để người chạy trốn. Hừ! Còn chối gì nữa không?

Câu nói của lão khiến chàng sực nhớ đến Bạch cô nương, vội vàng truy vấn:

- Chẳng hay tôn giá nhìn thấy vị cô nương ấy hiện thời ở đâu?

Chàng vẫn lo cho an nguy của Ngọc Quan Âm nên hy vọng hỏi cho ra đầu mối. Nào ngờ đầu lão nhân hiểu lầm ý chàng, lão trừng hai mắt giận dữ quát:

- Hừ! Dâm đồ không biết thẹn là gì, dám hỏi ta câu ấy, nhưng ta sợ gì người mà không nói? Nữ hài nhi ấy đã được bạn của ta mang về Tuyết Sơn trị liệu chuẩn bị thu làm môn nhân. Chẳng lẽ người có can đảm đến đó cướp người sao?

Lão đưa tay vuốt râu chuyển mắt nhìn Tuyệt Thánh Tổ Sư:

- Tôn lão, hôm nay có lẽ bị ta nhìn rõ mặt thật rồi, từ nay đến kỳ hẹn luận kiếm ở Hoàng Sơn còn không lâu, tương lai ai thắng ai bại sẽ tự minh bạch, lão phu còn nhiều việc bận khác, tạm thời chia tay lão đây.

Không đợi ai đáp, lão chuyển thân đi liền. Niên kỷ lão đã cao, bước đi tưởng là chậm nhưng thân hình lại cực lanh lợi, chớp mắt đã xa hơn mười trượng ngoài. Chắc lão cũng là một kỳ nhân hiếm có nên Tuyệt Thánh Tổ Sư có vẻ tránh kỵ không muốn động tới lão, nhìn lão kia đi khỏi lão mới quay lại Yến Lăng Vân lớn giọng:

- Tiểu tử, thế là người người đi tìm đã bị dẫn lên Tuyết Sơn. Bây giờ người chịu theo ta về núi rồi chứ?

Chàng lắc đầu:

- Nếu Bạch cô nương đã được người cứu, tiểu sinh còn phải tìm ra kẻ ám toán nghĩa huynh Công Tôn lão nhân đã. Món nợ của chúng ta hôm nay xin hẹn khi nào tiểu sinh tìm ra gian đồ rồi sẽ thanh toán cùng lão nhân được chăng?

Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ gật đầu:

- Được, bây giờ ta với người cùng một kẻ thù, chúng ta nên hợp lực tra xét vùng núi này xem có dấu hiệu gì không?

Bấy giờ mặt trời đã lên, khí núi đã bốc lên mù mịt. Chính đang đi tìm kiếm, bỗng Tôn Vô Kỵ chợt thấy nơi phía bắc nổi lên một cụm lửa đỏ rực bốc lên tới mây, lão cả giận buột miệng rủa:

- Gian tặc nào dám thừa cơ đốt cháy Tuyệt Thánh Cung của ta, ta phải bắt được nó mới nghe!

Lão vội vội vàng vàng không nói gì nữa tức tốc phi thân về phía ngọn lửa.

- o O o -